

[Sundbo.]

Thi Ministeren maa jo ikke paastaa, som han var ved at komme ind paa, at det kunde ramme alle. Ja, det kan ramme alle at blive syg, men ikke at blive arbejdsløs, Millionæren bliver aldrig arbejdsløs, han kan altid sidde og klippe Kuponer, selv om han er aldrig saa syg. Og de i økonomisk Henseende velstillede Folk i det hele taget kan umuligt have nogen Skade af den Begrænsning, som den højtærede Minister her vil indføre. Det er altsaa Bestemmelser, som udelukkende rammer de fattigste Mennesker i vort Samfund; det er dem, der bliver berøvet Valgretten, naar de ikke kan betale det Beløb, der er Tale om.

Forholdet er jo dette, at Skatten lignes paa det foregaaende Aars Indtægt, og hvis en Mand, som et Aar har haft en forholdsvis god Indtægt og som Følge deraf faar en forholdsvis stor Skat paalagt, bliver arbejdsløs i det kommende Aar eller faar megen Sygdom eller andre trykkende Familieforhold, saa kan han maaske ikke betale sin Skat, han kommer i Restance med den og kan ikke bevare sin Valgret. Saa vil mange Mennesker ræsonnere som saa: Ja, vi kan jo alligevel ikke faa Valgret og saa maa vi hellere helt lade være at betale Skat. Det er en Kendsgerning, at efter de Udpantningsregler, der findes nu, vil der i mange Tilfælde i et Hjem, som er ramt haardt af Arbejdsløshed eller Sygdom, ikke være Mulighed for at inddrive de Penge; saa faar Kommunen ganske simpelt ikke noget, og den er dog bedre tjent med at faa et mindre Beløb end ved at kræve et større, som den alligevel ikke kan faa.

Den højtærede Minister siger med Hensyn til § 3, at det er Meningen, at man vil give Loven tilbagevirkende Kraft. Altsaa en Lov, der vedtages i denne Samling, og som gaar ud paa, at for Fremtiden skal kommunale Vælgere ikke blot have betalt Skat i det foregaaende Kalenderaar, men i de foregaaende syv Kvartaler — denne Lov vil man give tilbagevirkende Kraft! For Københavns Vedkommende er der sluttet Overenskomst med Vælgerne fra 1. Juli f. Eks. i indeværende Skatteaar, og ved Valget i 1929 vil i Henhold til denne Overenskomst Skatteyderne have betalt det Beløb, der bliver tilbage som ikke efter-

givet. Og saa mener man at kunne paalægge dem, at de skal gaa ind paa en ganske anden Overenskomst end den, de en Gang er gaaet ind paa, og i Henhold til hvilken de har betalt. Det smager, vil Skatteyderne synes, af Bondefangeri, og det skulde vi dog ikke gerne komme ind paa her i Rigsdagen. Jeg vil derfor meget henstille, at man i hvert Fald ikke gav en Lov som denne tilbagevirkende Kraft, for det vil altid af Borgerne blive anset som ganske uretfærdigt.

Den højtærede Minister siger, at det er unødvendigt at faa Oplysninger. Ja, det tror jeg gerne, Ministeren mener; naar Oplysninger ikke kan skaffes, vil Ministeren naturligvis anse det for unødvendigt. Men hvis Oplysninger ikke kan skaffes, er der heller ikke Grund til at vedtage denne Lov. I Praksis har den nuværende Bestemmelse ikke gjort nogen Fortræd, det viste jeg med Hensyn til København og med Hensyn til Esbjerg. Hvis noget lignende er Tilfældet i det øvrige Land, saa er en ny Lov ganske unødvendig; hvis der derimod skulde forefalde urimelige Eftergivelser, ja, saa kan det naturligvis være, at den er nødvendig. Men det maa vi dog have at se først, vi maa først have Sagen undersøgt; det er ikke noget urimeligt Forlangende, naar der fremsættes et saadant Lovforslag uden nærmere Paavisning af Nødvendigheden, at man faar indhentet Oplysninger fra de forskellige Myndigheder, som har med den Sag at gøre, saa at man kan faa paavist, at der er nogen Trang til en saadan Lov.

Den højtærede Minister sagde, at han ikke kunde tage noget som helst Ansvar for Herløv-Historien. Det er meget muligt, at Embedsmændene har ekspederet Sagen, men det forekommer mig rigtignok, at naar der er Tale om et saadant Princip, burde Ministeren have set paa Sagen, inden den gik ud. I hvert Fald burde man til Udtalelsen om, at det maaske nok var lovligt at offentliggøre Navnene paa de fattigunderstøttede, have tilføjet en Udtalelse om, at dette ikke kan anses for at være human. For øvrigt skulde jeg dog ogsaa tro, at en Kontorchef eller Departementschef i Indenrigsministeriet maatte kunne være saa fornuftig og saa human, at han kunde tilføje dette, at det ikke kan anses for at være human at behandle de fattig-